

2007-es Volda-i Erasmus Ösztöndíj beszámoló

Augusztus 23-án megérkeztünk egy hosszú, de izgatott utazást követően a voldai kompikötőbe. Hihetetlen gyönyörű helyen találtuk magunkat és az egyetem részéről küldött kis „fogadóbizottság” jelenléte csak emelte a pillanat fényét. Ámulva-bámulva felkerekedtünk és megindultunk jövőbeli lakosztályaink színhelye felé, ami nagyjából 5-10 percnyire volt a parttól. Később kiderült, hogy ez a távolság átlagosan minden Voldában kijelölt két pont közötti út megtételének időbeni egységeként alkalmazható volt. Nem csoda, hiszen a hatalmas jóindulattal városkának nevezhető helység mindösszesen 8137 főt tett ki és ehhez mérten nem volt nehéz pár nap alatt teljesen feltérképezni. Én úgy érzem, hogy Volda bár hangulatos volt méretéből kifolyólag, egyetemi „városnak” viszont túlságosan kicsi. Egyetlen fiataloknak kialakított szórakozóhellyel bírt, és mikor sikeresen belecsöppentünk a rekord hosszúságú esős időszakba – 62 nap, amitől a helyiek is teljesen kikészültek – igazán nem jött volna rosszul bármilyen fedett terep időtöltés gyanánt. Így az első hónap kicsit szürkén és szobába gubózva telt. Volda-i szabadidős tevékenységek legkecsegtetőbbike ugyanis, a kirándulás és különböző természetbarát szerveződések nyújtotta lehetőségek, a környező, csodás erdőségekben a fjordok mentén a zuhogó esőben már nem voltak annyira hívogatóak. Persze erről nyilván senki nem tehetett, csak azért volt kár, hogy ez az első két hónap teljesen esőáztatta lett, mert ezt követően beköszöntött a hideg és sötét északi tél, így csak a kollégiumszobák ablakaiból gyönyörködhattunk a minket körbevevő hihetetlen szépségű hegyekben és annál inkább volt lehetőségünk méretes feneket növeszteni, miközben lassan már kívülről fújtuk a You Tube-ra feltöltött összes kiscicás videót.

Személyes szerencsémnek köszönhetően, szeptember közepén az én külföldi tartózkodásom hirtelen jó fordulatot vett és egy, az Erasmus ösztöndíjam alatt párhuzamosan futó másik ösztöndíjam révén egy rövid utazásra nyílt alkalmam Berlinbe, ami nagy levegőváltást hozott a szürke és egyhangú voldai hétköznapiakba. Berlin szép volt, más volt, rövid volt, de első norvég körutazásom elindító eseményeként könyvelhető el. Miután 5 napos németországi tartózkodásomból „hazatértem” Norvégiába, 5 csodás napot töltöttem oslo-i barátaimnál a fővárosban, amit

első alkalommal – Budapestről jövet - nem volt alkalmam felderíteni. Innen nem egyenest vissza Voldába, hanem Stavanger-be utaztam tovább, ahol 3 felejthetetlen napot töltöttem szintén ismerőseimmél, majd Bergen és végül

Volda. A rengeteg élmény és újdonság megélése után igazán pozitív meglepetésként ért, hogy a nagyjából 2 hetes utazgatásom végén arra érkeztem vissza a „bázisra”, hogy elállt pont az eső és többé szinte nem is esett – vagy csak az eggyel elfogadhatóbb: hó formátumban. Részemről, inentől kezdődött meg a volda-i időszámítás.

A napsütéses idő Volda egy teljesen más arcát mutatta be. Minden nap egy jó kis kör futás a belső tó körül, séták a környező hegyekben és néha egy rövid látogatás a legközelebbi kis (tényleg) városba, Alesundba, amit minden kedves utódomnak nagyon szíves figyelmébe ajánlok. Kihagyhatatlan! Ez egy hatalmas tűzvészt követően, szecessziós stílusban újra felépített városka, Norvégia egyik jelentős turista látványossága.

A körutazás pedig azzal vált teljessé, hogy végül, egy újdonsült norvég barátomat is alkalmam nyílt meglátogatni, aki Trondheimben él.

Láttunk északi fényt! Csodás élmény! Egy életre szól! Nagyjából 5 nappal a hazatérésünket megelőzően, mintha egy búcsú-show lett volna. Az ottani oktatással összességében meg voltam elégedve. A tanárok angol nyelv tudása kifogástalan volt. Az órák menete még a gyengébb angoloknak is abszolút

követhető volt. Az egyetem felszereltsége mintaszerű volt – főképpen a sajátunkhoz viszonyítva.. A fotós kurzusok, bár nagyon alapszinten folytak, mindenképpen adtak legalább annyi pluszt, hogy a szakmai nyelvet most alapszinten, angolul is ismerjük, és persze az elméleti és gyakorlati része sem volt hiábavaló. Legkedvesebb tantárgyam a „Bevezetés a modern japánba” című, pedig egy igazi felüdülés volt minden héten! Kicsit azt sajnáltam, hogy túl kevés tantárgyra iratkozhattunk fel. (Esetemben külön dékáni kérvényt adtak be, hogy engedélyt kaphassak a 4. tantárgyam felvételére is!) Másfelől persze ez adta meg

a lehetőséget a sok utazásra, Norvégia megismerésére. Szóval, nem panaszkodhatok. Ez a túlzott szabadság talán csak azoknak volt kellemetlen, akik anyagilag nem tudták finanszírozni a méregdrága utaztatást - főképpen ebben a hihetetlen drága országban (ahol nincs nagyon mód spórolni semmin se...), és Volda pedig igazán nem nyújtott elég lehetőséget a szabadidő tartalmas eltöltésére.

Erasmusos társainkban igazi barátokra leltünk. Nagyon jó kis csapat kovácsolódott össze! Csak azt sajnáltam, hogy a helyiek nem nyitottak egyáltalán felénk. Sajnos beigazolódott a híresen rideg norvég mentalitás.

A kollégiummal is tökéletesen meg voltam elégedve. Kicsi, egyszerű, de tiszta, normálisan felszerelt és közel a centrumhoz illetve az egyetemhez egyaránt. A

fűtés mondjuk nem volt erősségük, de egy- két hét alatt hozzá lehetett szokni. Volt lehetőség mosásra is illetve külön luxus lehetőségként ingyen szauna használata is adott volt az egyik épületben. A távozás előtti nagytakarítás ellenőrzése viszont egy vicc... Nagyjából, mint a katonaságban. Jött egy férfi és külön terminusra lebeszélve

végigjárta a szobákat fehérkesztyűvel még a székek ülőkéjének alját is végigsimítva!!! Bizony, volt akinek még akadt pár extra takarítás köre... A nem csekély kollégiumi díj befizetése után, azért egy alkalmazott takarítónő a szemeszter végére igazán beleférhetett volna nekik azt hiszem.

Még egy érdekes és igen sok bosszúságot okozó felfedezés: bárki menne Norvégiába, ne Master Cardot csináltasson, mert sehol nem fogadják el fizetéskor! Csak a helyi kártyatípusokat és a Visa kártyát. Ezt azért jegyezném meg, mert ugye Norvégia egyik nagy büszkesége, hogy még a taxi és a nyilvános wc is kártyával fizethető, de azt senki sem említi meg, hogy a világon legáltalánosabban elfogadott kártyatípus ott bizony nem sokat számít.

Összegzésként, ha úgy is tűnik, hogy sokat panaszkodtam – amit csak azért tettem, hogy az „utódaimat” felkészítsem néhány problémaforrásra, amennyiben eljut ez hozzájuk – csodálatos 4 hónapban volt részem! Örök életre szóló élmények és barátságok időszakára volt ez, és ezért nagyon hálás vagyok, hogy részesülhettem ebben az ösztöndíjban!

Bánkúty Nóra
(Kaposvári Egyetem, Fotóriporter szak)

